

Sygn. akt **XXV C 1136/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący:	sędzia del. Michał Jakubowski
Protokolant:	sekretarz sądowy Karolina Kniec-Owczarek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 grudnia 2019 r. w Warszawie

sprawy z powództwa **U. M.**

przeciwko **K. R.**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

orzeka

1. Pozbawia wykonalności wyrok Sądu Rejonowego w Grodzisku Mazowieckim z dnia 2 grudnia 2013 roku, wydany w sprawie o sygnaturze akt II K 136/08, zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 3 czerwca 2016 roku, w części tj. w zakresie w jakim orzeczono wobec oskarżonej U. M. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 80.000 (osiemdziesiąt tysięcy złotych) na rzecz pozwanej K. R..

2. Zasądza od pozwanej K. R. na rzecz powódki U. M. kwotę 8 117 zł (osiem tysięcy sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt **XXV C 1136/19**

UZASADNIENIE

Powódka U. M. wystąpiła przeciwko K. R. o pozbawienie wykonalności wyroku Sądu Rejonowego w Grodzisku Mazowieckim z dnia 2 grudnia 2013 r., sygn. akt II K 136/08, opatrzonego klauzulą wykonalności postanowieniem z dnia 3 czerwca 2016 r. w części, tj. w zakresie, w jakim orzeczono wobec powódki obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 80.000 zł na rzecz K. R..

Uzasadniając przedmiotowe roszczenie powódka wskazała, że pozwana po uzyskaniu tytułu wykonawczego w postaci wyroku sądu karnego uzyskała także kolejny tytuł wykonawczy inkorporujący to samo roszczenie o naprawienie szkody na podstawie wyroku sądu cywilnego. Doprowadziło to do sytuacji, w której istnieją dwa tytuły wykonawcze uprawniające do prowadzenia egzekucji tego samego roszczenia (pozew k. 3-7).

Pozwana K. R. w odpowiedzi na pozew uznała powództwo w całości oraz wniosła o odstąpienie od obciążania jej kosztami postępowania (odpowiedź na pozew k. 160-163).

Sąd ustalił, co następuje.

W punkcie 2. wyroku z dnia 2 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Grodzisku Mazowieckim II Wydział Karny orzekł wobec U. M. na podstawie art. 72 § 2 k.k. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej spadkobiercom S. P. poprzez zapłatę na rzecz K. R. kwoty 80.000 zł, która to suma została przewłaszczonej przez powódkę z rachunku bankowego spadkodawcy. Powyższy tytuł wykonawczy został opatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 3 czerwca 2016 r. (okoliczność bezsporna, kopia odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Grodzisku Mazowieckim sygn. akt II K 136/08 k. 9-10).

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 listopada 2014 r. zmienionym w części wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 grudnia 2016 r. pozwana uzyskała następny tytuł egzekucyjny uprawniający ją do egzekwowania roszczenia wynikającego z przewłaszczenia środków pieniężnych (okoliczność bezsporna, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 16 grudnia 2016 r. z uzasadnieniem k. 96-106).

Umową zawartą w dniu 9 lutego 2017 r. pozwana dokonała cesji wierzytelności przysługującej jej względem powódki na podstawie wyroków Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 listopada 2014 r. oraz Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 grudnia 2016 r. na rzecz M. E. (umowa cesji k. 13-14).

Na mocy postanowienia komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Grodzisku Mazowieckim z dnia 2 sierpnia 2018 r., KM (...) na wniosek pozwanej prowadzona w oparciu o tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Grodzisku Mazowieckim II K 136/08 egzekucja została ograniczona o kwotę 80.000 zł. Umorzono także postępowanie egzekucyjne z nieruchomości powódki położonej w L. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Grodzisku Mazowieckim IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze KW (...). W pozostałym zakresie postępowanie egzekucyjne zostało zawieszona (postanowienie k. 16).

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie powołanych w treści uzasadnienia dokumentów urzędowych i prywatnych złożonych w kopiach oraz uwierzytelnionych odpisach, których wiarygodność i wartość dowodowa nie była podważana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu. Zważywszy na ostateczne stanowiska procesowe stron, zwłaszcza stanowisko pozwanej, która uznała powództwo, Sąd nie miał uzasadnionych podstaw do podważania wartości dowodowej złożonych dokumentów.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości wobec jego uznania przez pozwaną.

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 k.p.c. sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Uznanie powództwa jest zatem aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje roszczenie powoda, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (wyrok Sądu Najwyższego z 14 września 1983 r., III CRN 188/83).

W przypadku uznania powództwa Sąd przed wydaniem wyroku ma obowiązek dokonać oceny, czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Jeżeli żadna z okoliczności wymienionych w tym przepisie nie zachodzi sąd jest obowiązany wydać wyrok zgodny z żądaniem pozwu.

W ocenie Sądu, uznanie przez pozwanego powództwa nie było sprzeczne z prawem ani sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Nie zmierzało też do obejścia prawa. W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie nie zachodziły jakiegokolwiek przesłanki uzasadniające kwestionowanie uznania powództwa przez pozwanego. Okoliczności sprawy w zakresie niezbędnym do oceny uznania były bezsporne. W świetle powyższego Sąd uznał, iż oświadczenie pozwanej o uznaniu powództwa było skuteczne oraz nie budziło żadnych wątpliwości.

Uznając powództwo pozwany przyznaje jednocześnie przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne. Zaznaczyć należy, że sąd nie jest uprawniony do badania, czy uznanie powództwa jest zgodne z obiektywnie istniejącym stanem faktycznym. Podejmowanie inicjatywy dowodowej przez sąd byłoby sprzeczne z wyrażoną *expressis verbis* zasadą związania sądu uznaniem powództwa. Dopiero w sytuacji, gdy z akt sprawy jednoznacznie wynika, że uznanie

powództwa jest sprzeczne z prawem, zasadami współzycia społecznego lub ma na celu obejście prawa, ale okoliczności te nie były dostatecznie wyjaśnione, sąd może przejawiać inicjatywę w celu ich ustalenia zgodnie z prawdą.

Przyjmując zatem, że uznanie powództwa w niniejszej sprawie nie jest sprzeczne z prawem, ani nie zmierza do obejścia prawa, jak również jest zgodne z zasadami współzycia społecznego Sąd w punkcie 1. wyroku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Na marginesie należy zaznaczyć, że powództwo podlegałoby uwzględnieniu także w przypadku braku jego uznania przez pozwaną. Należy zauważyć bowiem, iż w obu tytułach egzekucyjnych – zarówno w wyroku Sądu Rejonowego w Grodzisku Mazowieckim jak i w wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie, zostały inkorporowane te same roszczenia odszkodowawcze K. R., wynikające z czynu niedozwolonego jakim było przewłaszczenie przez U. M. środków pieniężnych do których powódka nie posiadała tytułu prawnego – do wysokości 80.000 zł. Powyższe okoliczności wypełniają dyspozycję art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.

Bez znaczenia pozostawało przy tym, że pozwana zbyła wierzytelność przysługującą jej względem powódki na rzecz innej osoby na mocy umowy cesji, oraz okoliczność, że osoba ta egzekwuje względem powódki należność wynikającą z wyroku sądu cywilnego, obejmującą także należność główną z tytułu naprawienia szkody w kwocie 80.000 zł. Przedmiotem niniejszego postępowania nie było bowiem podważenie później powstałego tytułu wykonawczego - wydanego przez sąd cywilny.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Pozwana uznała powództwo w całości, zatem powódka wygrała proces.

Na zasądzonej stronie powodowej w punkcie 2. wyroku koszty procesu w wysokości 8117 zł złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa ustalone na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (w wysokości 5417 zł) oraz koszty postępowania zażaleniowego ustalone na podstawie § 10 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 powyższego rozporządzenia w wysokości 2700 zł.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o odstąpienie od obciążania jej kosztami procesu w związku z uznaniem powództwa. Sąd nie znalazł uzasadnienia dla przychylenia się do wniosku pozwanej.

Zdaniem Sądu nie ma podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c., zgodnie z którym sąd w szczególnie uzasadnionych wypadkach może nie obciążać strony przegrywającej kosztami procesu. Pozwana twierdzi, że nie dała podstaw powódce do wytoczenia powództwa oraz że powódka nie wzywała pozwanej do zaspokojenia swojego roszczenia przed wytoczeniem pozwu.

Sąd miał jednakże na względzie okoliczność, że sprawa o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności należy do kategorii spraw, w których osiągnięcie zamierzonego skutku prawnego nie może nastąpić w inny sposób, jak tylko przez wytoczenie powództwa (zob. postanowienie SN z 15 grudnia 1965 II CZ 110/65). Powódka jedynie poprzez wytoczenie powództwa mogła dochodzić pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego. Sąd zgadza się z wyrażonym wielokrotnie w orzecznictwie poglądem, zgodnie z którym sam fakt dysponowania przez wierzyciela tytułem wykonawczym, który może stanowić podstawę egzekucji, daje dłużnikowi powód do wytoczenia powództwa (zob. postanowienie SN z 06 grudnia 2012 IV CZ 121/12).

Nie bez znaczenia pozostaje również okoliczność, że po wydaniu wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie zasądającego to samo roszczenie od powódki na rzecz pozwanej, pozwana nie cofnęła wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego względem powódki a jedynie wniosek ten ograniczyła. Ponadto pozwana dokonała tej czynności dopiero po około 2 latach od uzyskania tytułu wykonawczego. Pozwana jedynie ograniczając egzekucję wprowadziła u powódki uzasadniony stan niepewności. Wbrew stanowisku pozwanej jej zachowanie nie świadczy,

w ocenie Sądu, o jej lojalnym zachowaniu wobec powódki. Dlatego też twierdzenia pozwanej, że nie mogła ona dobrowolnie wydać tytułu wykonawczego powódce, gdyż znajduje się on u komornika sądowego nie zasługuje na uwzględnienie. Jak już powyżej zaznaczono, nie ma także znaczenia dla niniejszej sprawy okoliczność zawarcia przez pozwaną umowy cesji wierzytelności przysługującej jej wobec powódki.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w sentencji wyroku.